

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem u dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravlštvu v tiskarni sv. Cirila, koroška ulica št. 5. — Določniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopis se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oglašila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 3 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Slovenec celjske okolice!

Da so Nemci nam Slovence sovražni, da nas zaničujejo in nam nasprotujejo, kjerkoli da le morejo, in da smo ravno mi Slovenci najpotrpežljivši narod na svetu, to nam pove zgodovina veliko stoletij. Da pa se zamore civilizirani človek, h kateremu se tudi Nemci in njih somišljeniki štejejo, tako daleč spozabiti, da psuje svojega sočloveka, kateri ni družega zakrivil kakor to, da je Slovenec, s priimki »Windischer Hund«, windisches Gesindel, windische Bagage« itd. tega pa bi človek ne verjel, ako bi sam na svoja ušesa ne slišal.

Dne 7. in 8. avgusta pokazali pa so naši velikomemški Celjani svoje pravo lice. Vzeli so si krinko raz obraza in pokazali vse svoje sovrašтво do nas mirnih Slovencev. Zato, ker smo se hoteli mi na svoji lastni zemlji med seboj pošteno veseliti, za svoj lastni denar se kratkočasiti, in zato ker smo k tej veselici povabili svoje brate in prijatelje, zato pa so nas celjski Nemci psovali in ozmirjali kot svoje sužnje, pse, nas ometavali s smrdljivimi jajci, črnilom in kamenjem! Nam zapirali in nas podili iz krčem in prodajalnic, seveda nemških, in Bog zna, kaj bi še bili ti nemški olikanci vse počenjali, da ni vlada jih zadržavala z oboroženo močjo.

Dragi Slovenci! Je-li potreba še večjega zasramovanja, je-li potreba še večjega razžaljenja za nas od strani celjskih Nemcev in njih privržencev, preden da je naše potrpežljivosti konec? Ne, ni nje potreba več! Naše potrpežljivosti je konec, vrč nemčurjev v Celju se je razbil ob njih zaslepljenosti. Do sedaj so delali oni, a od sedaj pa bomo delali mi. Veter se je obrnil. Znaprej bomo pa mi pokazali, da Slovenec v Savinjski dolini je mož, da sovraži izzivljajoče celjske Nemce in njih privržence.

Dragi rojaki! Ako imamo le še eno iskro slovenske časti v svojih prsih, ako tli le še ena iskra ljubezni do tlačenega in zaničevanega slovenskega naroda v naših srcih, pokažimo, da smo možje, ne pustimo se zaničevati in psovati, obrnimo hrbet vsem nemškim in nemškomislečim trgovcem, krčmarjem in drugim obrtnikom, zavežimo svoj denarne mošnje pred njimi, kupujmo vse, kar potrebujemo, pri naših trgovcih, pri naših obrtnikih, ne eden naših soldov naj ne preide iz naše roke v roke naših sovražnikov, in ti nesramneži, kateri nas psujejo z »Windischer Hund«, kateri po nas pljuvajo, kateri nas z dna svojega srca sovražijo, ti bodo v kratkemu času potihnil in mesto njih se naši bratje in naši sinovi naselili.

Mi Slovenci smo olikani in plemeniti narod, mi se s tako na nizki stopinji olike stoječimi nasprotniki ne bomo pretepali, ker to bi bilo brez vse koristi in bi škodovalo le nam. Ampak mi bomo naše sovražnike

vrgli ob tla tako hitro, ko njim odtegnemo gmotno podporo. Naše geslo je in bode: »Svoji k svojim!« a ne v besedi nego v dejanju. Tukaj naj gre poziv na vse narodnjake na deželi, da delajo z vso močjo in povsodi v vsaki vasi, pri vsaki hiši nato, da se naše ljudstvo podučí, da se naj izogiba sovražnikov. V vsaki občini, v vsaki vasi naj se izvoli odbor, kateri bode skrbel za to, da bode naše ljudstvo svoje potrebe le pri naših obrtnikih kupovalo, in da bode skrbel zato, da bode ljudstvo pošteno z dobrim blagom postreženo. Na naše trgovce in na naše obrtnike pa gre poziv, da naj vso svojo skrb obrnejo nato, da bode naše ljudstvo zadovoljno z blagom in z ceno, in da ne bode nikdo imel opravičenega uzroka iti k nasprotniku po to, kar želi.

Dragi rojaki! Zdaj ni več šala. Zdaj se gre za našo čast. Ne pustimo, da bode pljuval na nas oni ošabnež, kojemu smo mi do kruha pomagali! Vrzimo nje gmotno ob tla, in pobrali bodo šila in kopita pa šli v blaženo Nemčijo, k njim ljubljenu Bismarku, kojemu tako radi kličejo »hoch« »hoch«! Tamkaj znajo peti z lačnim trebuhom »Wacht am Rhein«, a mi smo pošteni Slovenci in zvesti Avstrijanci, mi smo gospodarji na naši zemlji, kojo so kupili naši očetje s svojo krvjo, zato pa zaničujmo te ohole nemške Celjane iz globin svojih src. Bratje Slovenci! Ako smo pošteni in nam je kaj za našo čast, prisezimo vsi brez razločka na geslo: »Svoji k svojim!« Na delo, na hrabro delo torej!

Kmet iz celjske okolice.

Kako se Spodnji Štajar pripravlja za Pruse.

(Dalje.)

Činitelj, ki deluje v tem smislu, je mnogo. Prvi je ljudska šola. Po zdravi človeški pameti in po avstrijskem osnovnem zakonu bi učni jezik po naših šolah imel biti slovenski, a nemški jezik neobvezen predmet, ki se uči tam, kjer to stariši želijo. V osrednji naše zemlje je sicer slovenščina učni jezik, toda prvič ne v vseh predmetih oziroma na vseh stopnjah in drugič je nemškemu jeziku, ki je obvezen, odkazano toliko ur, da trpijo otroci v svoji materinščini veliko škodo. Po mestih, trgih in večjih krajih, zlasti tam, kjer so tovarne, je pa slovenščini odmerjen tako majhen prostorček, da ostane le nestvor, ali pa so šole trdo nemške. Tako na pr. mesta Maribor, Ptuj in Celje nimajo slovenske šole.

Kako pa ob nemški meji? Faktična narodna meja je od Radgone do Arnovža Mura, od tod cesta čez Arvež do Ivnika in naprej črta čez Soboto do Labuda. Radgona nima niti jedne slovenske šole, še celo okoliška šola, v kateri so $\frac{3}{4}$ Slovencev, je trdno nemška;